

Світло його життя

САД ВАШ ЩЕДРО ПЛОДОНОСИТЬ

Цей вірш я присвятив 70-річчю від дня народження заслуженого працівника освіти України М. С. СІРЕНКА.

Привіталась з Вами молоденька вишня
І вклонився ясен тихим змахом віт.
Знову Ви в задумі вранці з дому вийшли
Щоби дітям любим відкривати світ.
Скільки літ отак Вас від хати до школи
Проводжають ніжно трави-спориші.
Бо сирітки-діти – вічна ваша доля,
Вони завжди в серці, думках і душі.
Ви для них – і батько,
Ви для них – і мати
Тут в цьому гніздечку рідному, шкільнім.
Хочете усіх їх тепло обійняти,
Дарувати долі світлі, весняні.
А до тих, що вийшли на шляхи життєві,
Ваші всі тривоги вдалечинь пливуть.
Де ж бо ви, дівчата, хлопці, хлопці, де ви?
Чи з добром-любов'ю вирушили в путь?
Відцвітає літо, золотіє осінь...
Хай дарує радість Вам пора оця.
Вчителю, пишайтесь – сад Ваш плодоносить,
Сад, що Ви зростили в дитячих серцях.

Наші зустрічі, на жаль, уже з покійним М. С. Сіренком були не надто частими. Це траплялося, коли я відвідував очолювану ним школу-інтернат у своїх журналістських справах або час від часу бачився з ним на вулицях нашого містечка. І щоразу в такі хвилини, осяяний щирою посмішкою Миколи Степановича, зігритий його мудрим і відвертим словом, я почувався на крилах якогось дивного душевного піднесення, – адже розмова з ним дарува-

ла мені естетичне і моральне задоволення. Мене завжди вражали високий професіоналізм і надзвичайна інтелігентність знаного в районі та області педагога. Безперечно, він був представником ще колишньої радянської інтелігенції, яка не вдавалася в патетику і лозунги, а чесно і фахово робила свою справу, вірно служила Вітчизні. Ці благородні риси М. С. Сіренко зберіг та виявляв і у роки незалежності України. Він, як і десятки років раніше, сповна віддавав свій безперечний педагогічний талант, фізичні і моральні зусилля вихованню дітей зі складними долями – сиріт, напівсиріт, з проблемних сімей.

Характерно й те, що Микола Степанович не був кабінетним директором. Його завжди можна було побачити у гамірному гурті хлопчиків та дівчаток, під час ділових розмов з колегами, заглибленим у проведення цікавих і нестандартних уроків. Тому його безмежно любили і поважали діти та дорослі, на все життя запам'ятали випускники школи.

Знаючи його високий професійний рівень, природний інтелект, організаторські здібності, світлу моральність, не маю жодних сумнівів у тому, що за сприятливих життєвих обставин він міг стати непересічним чиновником високого рангу навіть у міністерських кабінетах. Але скромний і неславолюбний, він менш за все думав про свою особисту кар'єру, а дбав про рідний колектив, аби в ньому легко і бажано працювалося педагогам, по-домашньому затишно жилося вихованцям. Він як керівник робив усе можливе, що можна було зробити для цього в умовах школи-інтернату. Сам жив radoщами і тривогами, святами і буднями навчального закладу. І десятиліттями мешкав на його території у скромній непримітній, але гостинній і затишній квартирі. Саме в ній наприкінці липня минулого року відбулася, на жаль,

остання моя зустріч з шановним Миколою Степановичем. Як завжди, ми взаємно відверто обговорювали наше сучасне життя-буття, соціальні і політичні події. З увагою я слухав виважені та глибокі думки педагога-новатора і великого книголюба про роль літератури у нашому житті, нинішній стан книговидавництва, ставлення молоді до художньої літератури. А ще з приємністю оглянув його солідну домашню бібліотеку, в якій зберігається, напевно, не менше тисячі книг. Це твори вітчизняних та зарубіжних письменників-класиків, місцевих авторів, професійні видання, науково-популярні журнали, всього не перерахувати. Ампатор-книголюб також зберігав окремі номери нашої районки, в яких були цікаві для нього публікації. До речі, М. С. Сіренко не менше п'ятдесяти років був її постійним передплатником.

Наша зустріч закінчилася приємним чаюванням, яке для нас організувала привітна і гостинна дружина господаря дому Олімпіада Максимівна.

А коли прощалися біля хвірточки, то побачив у добрих очах Миколи Степановича якийсь незвичний для нього смуток. Хоча в ту мить я не думав, що це останній наш потиск рук, остання зустріч...

Він пішов у тільки Богові відомі світи, але його сонячне земне буття завжди світлитиме рідним і близьким, колегам, друзям та знайомим, вдячним учням. Талановиті, благородні і корисні справи заслуженого працівника освіти України, великого педагога, справжньої Людини ще довго служитимуть нам, нині сущим. І незгасимий вогонь пам'яті довіку пломенитиме в душах тих, хто знав незабутнього М. С. Сіренка. На мою думку, своїм плідним на добро життям, активною громадською позицією він заслужив на те, щоб його ім'я було увічнено на меморіальній дошці на будівлі навчального закладу, яким він успішно керував сорок років. Про цей та інші засоби пошанування пам'яті свого колеги, безперечно, думають в педагогічному колективі. Віриться, що й Господь дарує йому Своє Царство Небесне як нагороду за продуктивне земне буття.

Павло РАЧОК.